

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **H. B. A. K.,**
státní příslušnost Alžírsko
bytem X
zastoupen Mgr. Daliborem Lípou, advokátem sídlem 360 01 Karlovy
Vary, Jugoslávská 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí ČR**
sídlím 118 00 Praha 1, Hradčanské náměstí 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023 č. j. 304125-2/2023-MZV/VO, ve
věci žádosti o krátkodobé vízum

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023 č. j. 304125-2/2023-MZV/VO **se zrušuje** a věc
se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 13 200 Kč, a to do 30
dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného
rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl v řízení o žádosti o nové posouzení důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

neudělení krátkodobého víza tak, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Alžíru ze dne 20. 4. 2023 o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum č. X, podané žalobcem dne 28. 2. 2023, je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že žalovaný rozhodl naprosto v rozporu se skutečným stavem věci. Skutečný stav věci nebyl zjištěn dostatečně, byl ignorován obsah spisového materiálu, závěry žalovaného jsou v přímém a zásadním rozporu se skutečným stavem věci. Dle žalobce se spíše než o argumentačně odůvodněné rozhodnutí opřené o spisový materiál, jedná o soubor předpojatých nepodložených a nepřezkoumatelných tvrzení poškozujících žalobce a jeho manželku. Správní orgán nesprávné závěry vyvozuje z jednotlivých z kontextu vytržených skutečností, aniž by vnímal celkový obsah spisového materiálu a oprávněnost žádosti. Žalovaný porušil článek 2 odst. 2 a článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť vydaným rozhodnutím zasáhl do práva na rodinný život manželů. Záměr neudělit mu vízum za žádnou cenu je ze strany žalovaného jasně patrný od prvotního podání žádosti o vízum již v roce 2021. Žalovaný ignoroval do spisu doložené dokumenty, včetně obsáhlé komunikace mezi manželi, kterou sice nyní reflektuje, ale vykládá ji zcela tendenčně v souladu se svým zájmem žádost zamítnout. Opomíjí i rozsáhlou pravidelnou telefonní komunikaci manželů, která byla do spisu rovněž nově doložena, zcela znevažuje výsledky obou manželů, jejich tvrzení a postoje. Zcela dezinterpretuje obsáhlý spisový materiál, který očividně svědčí proti závěru o účelovosti jeho sňatku. Zdůraznil, že oba manželé doložili do spisu obrovské množství dokumentů včetně detailních výpisů z účtu či několika tisíc stránek čítající vzájemné komunikace, výpisy hovorů, společné fotografie a další dokumenty prokazující legitimitu jejich svazku.

2. Žalovaný žalobci vyčítá, že má nedostatečné socioekonomické zázemí, z čehož mimo jiné dovozuje jeho vůli se účelově dostat do zemí EU. Opak je pravdou. Není nezaměstnaným příživníkem či pochybně se živící osobou. Naopak má stabilní zaměstnání ve veřejné správě a v rámci své země je dobře finančně situován. Skutečnost, že nedosahuje výdělku, jakého dosahují občané Evropské unie, v žádném případě neznamená, že by se jednalo o sociálně nezajištěnou osobu. Mzdy v Alžírsku jsou pochopitelně řádově nižší než v České republice. Své příjmy řádně doložil a rozhodně nelze u řádně zaměstnaného člověka, navíc ve veřejnoprávním sektoru, hovořit o nestabilitě. Závěr žalovaného ohledně jeho nestabilní socioekonomické situace je naprosto v rozporu se skutečným stavem věci a žalovaný dovozuje zcela nepřezkoumatelné závěry stran jeho vůle vízum zneužít pro svůj ekonomický prospěch. Zdůraznil, že vízum řešil poprvé právě až za účelem možnosti realizace manželského života, nikdy dříve. K argumentaci žalovaného, že v minulosti nežádal o vízum do EU a že by měl problém sám vízum do EU získat, je nepřezkoumatelný. Žalovaný nemůže předvídat úspěšnost žádosti žadatele o vízum z jiného titulu, tím spíše pokud by žádal o schengenské vízum do jiného státu EU. Žalovaný opomíjí, že žádost o vízum podal jako rodinný příslušník občana EU. Poznamenal, že má rodinné vazby ve Francii, které nijak nezastírá. Mohl o vízum do EU žádat již kdykoli dříve, nicméně učinil tak až skrze elementární motivaci žít se svou zákonnou manželkou v zemi jejího původu, k čemuž ho opravňují právní předpisy ČR a EU.
3. Žalobce dále uvedl, že s manželkou se znají již od roku 2017, od roku 2018 jsou ve vztahu a od roku 2019 jsou manželé. Bez problémů se domluví anglicky, což ostatně správní orgán pečlivě prověřoval. Rádi by spolu trávili mnohem více času, ale do jejich vztahu zasáhla pandemie Covid 19 a přístup zastupitelského úřadu v Alžíru a žalovaného. To je právě ta zásadní skutečnost. Žalovaný manželům vyčítá nedostatečné množství stráveného času, ale

je to právě žalovaný, který naplňování manželství a nepřetržitému kontaktu manželů brání. I přes značné překážky stran možnosti osobního setkávání, jsou manželé téměř v každodenním kontaktu alespoň na dálku, což správním orgánům doložili. Tvzený nedostatečný osobní kontakt manželů nemůže sám o sobě svědčit na účelovost sňatku, když je to právě žalovaný, který soužití manželů brání. Manželé spolu tráví každou chvíli, kterou jim jejich časové a finanční možnosti dovolují, trávili společně dovolenou. Zdůraznil, že manželství uzavřeli již před čtyřmi roky, po celou dobu svůj vztah udržují, jak na dálku, tak při osobních setkáních. Tato skutečnost svědčí na jasnou legitimitu manželství, resp. proti jeho účelovosti. Žalovaný tuto okolnost naprosto pomíjí, a naopak manželům vyčítá nedostatečný kontakt, který ovšem není reálně ve větší míře z důvodu objektivních skutečností možný.

4. Ke způsobu uzavření sňatku žalobce uvedl, že svatba proběhla zcela standardně, dle požadavků jak civilních, tak náboženských. Manželé byli nuceni učinit kompromisy, proto měli svatbu v Tunisku, kterážto země je pro oba manželé dostupná. Svatba v Alžíru je velice složitá vzhledem k velmi zásadním byrokratickým překážkám, které manželé museli překonat i v Tunisu. Oba manželé spolehlivě vysvětlili důvod a způsob uzavření sňatku. Je přitom zcela na něm a jeho manželce, jakým způsobem se rozhodli sňatek uzavřít. Sňatek byl zcela legitimní a uzavřen po zralé úvaze a manželství bylo řádně uznáno v České republice. To, zdali Alžír uznal či neuznal sňatek manželů, není relevantní a ze strany žalovaného se jedná pouze o spekulace, které nijak nesnižují závaznost sňatku a jeho legitimitu v České republice.
5. Vytýká-li mu žalovaný, že s manželkou komunikuje nedostatečně, opomíjí právě telefonní hovory a videohovory, které jsou mezi manželi na pravidelné bázi. Dle žalobce je notorietou, že muži jsou zejména v písemné komunikaci přes sociální sítě výrazně zdrženlivější a laxnější než ženy. Vytýkat mu tuto skutečnost a dovozovat z ní účelovost manželství, je zcela nepřijatelné a jedná se o nepřezkoumatelný závěr. Tato skutečnost v žádném případě neprokazuje účelovost manželství. Jedná se pouze o konstrukt správních orgánů. Vzájemná komunikace manželů naopak dokladuje vytrvalost obou manželů a pevnost jejich svazku, tedy charakteristiky vlastní skutečnému manželství, nikoliv účelovému.
6. Stran vytýkání nesrovnalostí v pohovoru s manžely žalobce namítal, že hodnocení správního orgánu je vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Správní orgán opět vychází ze svých domněnek a nepodložených tvrzení. Na jedné straně uvedl, že se manželé na pohovor připravili a že na internetu kolují jakési dotazy, které správní orgán pokládá, zároveň pak ale manželům vytýká nesrovnalosti či dílčí neznalosti jednotlivých skutečností. Dle žalobce manželé prokázali znalost jeden druhého a svých poměrů a skutečnost, že jejich vztah je zcela reálný a manželství se snaží naplňovat, jak jen to je možné. Pokud byl v pohovoru nějaký nesoulad, pak ten právě svědčí na autenticitu výpovědí manželů. Mají-li manželé některé dílčí neznalosti ohledně svých poměrů, pak ty jsou běžné v každém manželství. Správní orgány interpretují pohovor zcela tendenčně a účelově.
7. Za nepřezkoumatelný považuje žalobce závěr správního orgánu, který dovozuje jakousi jeho nepřipravenost žít v České republice či absenci společných zájmů manželů do budoucna. Zdůraznil, že s manželkou mají jasný plán do budoucna, a tím je společný život v České republice, o který dlouhodobě usilují. Navíc popsali své záměry i po příchodu žalobce do České republiky. Naprosté detailní plánování svých kroků v České republice prakticky není možné v situaci, kdy správní orgány mu odmítají udělit vstupní vízum, což je jednou ze

základních podmínek dalšího postupu manželů v České republice. Závěry správního orgánu, který dovozuje absenci společných plánů manželů jsou nepřezkoumatelné. Řada tvrzení a závěrů žalovaného nebyla zjišťována, natož prokázána, některé závěry jsou přímo v rozporu s provedenými důkazy. Dle žalobce nebylo prokázáno jediné indikativní kritérium, které by naznačovalo možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnicí výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví.

8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Předně vyslovil názor, že jeho rozhodnutí je řádně odůvodněno a nelze jej označit za nepřezkoumatelné, resp. nezákonné, jak žalobce namítá. Rozhodnutí vychází z vízového spisu. Žalovaný rovněž odkázal na relevantní judikaturu, z níž citoval. Poznamenal, že socioekonomickou situaci hodnotí správní orgány spolu s dalšími indikativními kritérii stanovenými Příručkou pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU. Judikatura českých správních soudů oprávnění zkoumat danou otázku potvrdila, jelikož právě cizinci z migračně rizikových zemí, jež nemají socioekonomické zázemí v zemi původu, uzavírají sňatek s občany EU. Mimo to, že správní orgány dospěly k závěru, že byl naplněn zamítací důvod stanovený v § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu, tj. žalobce účelově uzavřel manželství, žalovaný konstatoval, že žalobce změnil svůj postoj, když dříve neměl v úmyslu žít v ČR a uváděl, že zatím neplánuje zůstat v České republice, nýbrž pouze chtěl svou manželku navštívit. Manželka žalobce pak uváděla, že si společný život představuje tak, že by žalobce žil v ČR. Nicméně z výpovědi žalobce vyplývalo, že tuto představu nediskutoval s manželkou, jelikož ta v Alžírsku žít nechce a on v ČR žít neplánoval. Nyní je však v žalobním návrhu odlišně od dosavadních výpovědí manželů tvrzeno, že jediným společným plánem manželů je realizovat společný život v ČR. K tomu žalovaný uvedl, že při posuzování otázky účelovosti manželství může dojít ke změně při hodnocení získaných poznatků a správní orgán může později dojít k závěru, že se o účelově uzavřené manželství nejedná. V případě žalobce však indikativní kritéria doposud vedla k závěru, že manželství účelové je. K plánu manželů realizovat společný život v ČR žalovaný dále konstatoval, že cizinci nemusí být umožněn vstup a pobyt na území, je-li naplněn některý z důvodů pro zamítnutí vízové žádosti. Manželé mohli kdykoli realizovat společný život v zemi původu žalobce či jiné třetí zemi, nicméně tak doposud neučinili. Manželé se po uzavření sňatku v roce 2019 viděli dvakrát, a to až v roce 2022, z čehož též plyne úmysl spolu nežít. K tvrzení žalobce, že svatba v Alžírsku je velice složitá vzhledem k velmi zásadním byrokratickým překážkám, které manželé museli překonat i v Tunisku, žalovaný uvedl, že předpoklady pro oddání cizince s občanem Alžírska, jsou v Alžírsku striktnější a není výjimkou, kdy alžírské správní orgány takový pár odmítnou oddat, přičemž důvodem pro takový postup je zejména odlišné náboženské vyznání páru a kulturní a sociální zvyklosti, které alžírským správním orgánům nedovolují uvěřit opravdovosti vztahu. Žalovaný má proto za to, že skutečným důvodem, proč se snoubenci sezdali v Tunisku a nikoliv v Alžírsku, je ten, že se tak chtěli vyhnout striktnějšímu přístupu alžírských úřadů a jejich možnému odmítnutí snoubence oddat. K argumentaci žalobce, že mu bylo rozhodnutím správních orgánů zasaženo do práva na soukromý a rodinný život, žalovaný odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ve věci sp. zn. 7 Azs 326/2017, podle něhož prokázání účelovosti manželství totiž jakkoli nepřípustný zásah do rodinného života pojmově vylučuje, neboť v účelovém manželství se osobní ani rodinný život již z podstaty neuskutečňuje, konec citace. Dále uvedl, že žalobce a jeho manželka mohou svůj soukromý a rodinný život vykonávat

v žalobcově zemi původu. V tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve věci sp. zn. 52 A 3/2021. Současně odkázal též na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-127/08, z něhož citoval. Zdůraznil, že členské státy EU mohou omezit k směrnicí dorovnaným, resp. nárokovým žadatelům vstup a pobyt na území států schengenského prostoru, pokud prokáží, že manželství bylo uzavřeno účelově a manželé nemají v úmyslu vést společnou domácnost. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že byl v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu zkrácen na svých právech. Nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že komunikaci mezi manželi vykládá zcela tendenčně v souladu se svým zájmem. Správní orgány nemají žádný zájem na zamítnutí předmětné, jakékoli jiné vízové žádosti. Jedná se o zákonem stanovený postup, kdy správní orgány mají povinnost postupovat v souladu se zákonem, posuzovat oprávněnost podané žádosti o vízum a v případě pochybností mají právo tuto přezkoumat a případně ji nevyhovět. Názor žalobce, že se jedná o konstrukt správních orgánů, kdy tyto se očividně snaží najít jakýkoli důvod, aby mohli manželství označit za účelové, není nikterak opodstatněné. Žalovaný uzavřel, že má za to, že správní orgány unesly důkazní břemeno ve věci.

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, protože postupoval podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., který umožňuje zrušit rozhodnutí žalovaného pro vady řízení bez jednání.
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 28. 2. 2023 žalobce podal na Velvyslanectví České republiky Alžír žádost o krátkodobé vízum pro jeden vstup v období od 26. 4. 2023 do 19. 5. 2023 z titulu rodinného příslušníka občana EU. Velvyslanectví České republiky v Alžíru dne 20. 4. 2023 uvedenou žádost zamítlo. Dospělo k závěru, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území tím, že účelově uzavřel manželství (§ 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců). Součástí správního spisu jsou kopie cestovních dokladů žalobce a jeho manželky, úředně ověřená kopie oddacího listu č. X vydaného v Tunisku, úředně ověřená kopie českého oddacího listu č. X roč. 2019, strana/list X, pořadové číslo X, vystaveného dne X zvláštní matrikou v Brně, kopie rodného listu manželky žalobce, zvací dopis jeho manželky, výpis z informačního systému evidence obyvatel, potvrzení o zajištění ubytování ze dne 24. 2. 2022, výpis z katastru nemovitostí ČR, rezervace letenek, doklad o cestovním zdravotním pojištění, potvrzení CNAS č. X o registraci žalobce k odvodům sociálního pojištění, rezervace dovolené v Tunisku v termínu od 9. 3. do 21. 3. 2023, doklad o dovolené z období 12. 8. 2022 do 23. 8. 2022 s CK Fischer, doložená komunikace manželů prostřednictvím sociálních sítí v letech 2018 až 2021 a dále od prosince 2022 do března 2023, doklady o mzdě žalobce za měsíce leden, únor a březen 2023, fotodokumentace, doklady o pohovoru s žalobcem na zastupitelském úřadu ČR v Alžíru a s jeho manželkou paní I. K. J. prostřednictvím Cizinecké policie ČR dne 5. 4. 2023. Proti rozhodnutí velvyslanectví podal žalobce žádost o nové posouzení důvodu neudělení víza. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 7. 2023 č. j. 304125-2/2023-MZV/VO shledal rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Alžíru ze dne 20. 4. 2023 o zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum č. ALGI X podané žalobcem dne 28. 2. 2023 za souladné s § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, dále jen zákon o pobytu cizinců.

11. Žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti o nové posouzení postupoval ve smyslu Sdělení Komise Evropského parlamentu a Rady o pokynech pro lepší provádění a uplatňování Směrnice 2004/38/ES, č. COM (2009). Zohlednil také sdělení Komise č. COM (2014) 604, jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU.
12. Žalovaný v souladu s těmito doporučeními nejprve zkoumal, zda existují indikativní kritéria poukazující na to, že zneužití práv manžely je nepravděpodobné. Žalovaný nemohl konstatovat, že by žalobce bez uzavření sňatku bez problémů získal právo pobytu sám.
13. Žalovaný dospěl k závěru, že socioekonomickou situaci žalobce není možné bez dalšího považovat za dostatečnou pro získání víza. Uvedl, že žalobce má dle jeho tvrzení bakalářský titul v oboru managementu z univerzity v Tlemcenu v Alžírsku, stabilní zaměstnání jako hlavní administrátor v oddělení řidičských průkazů v Djebale v Alžírsku a v minulosti pracoval na otcově farmě. Dle doložených výplatnic z ledna, února a března 2023 činí jeho měsíční výdělek 47 678,64 DZD, což je přibližně 7 500 Kč. Má úspory na svém účtu ve výši 1 200 euro, dostává nějaké peníze v nespecifikované částce od svého otce a další peníze v hotovosti má ve výši 400 000 DZD, což je cca 64 000 Kč. Žalovaný poznamenal, že tyto úspory nejsou mimo tvrzení žalobce a jeho manželky nijak doloženy. S ohledem na doloženou mzdu žalobce je dle žalovaného nepravděpodobné, že by si peníze sám našetřil, a tedy že jimi disponuje. Společné dovolené žalobce s manželkou v Tunisku zajišťovala manželka a jejich spolufinancování žalobcem není ničím doloženo. Socioekonomickou situaci žalobce není možné bez dalšího považovat za dostatečnou pro získání víza.
14. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda byli manželé v dlouhodobém vztahu před sňatkem. Konstatoval, že manželé se měli dle svých výpovědí seznámit v srpnu 2017 v Tunisku v obchodě, kde žalobce navázal konverzaci s manželkou a její kamarádkou. Od její kamarádky měl získat kontakt na svou manželkou, se kterou následně komunikoval skrze sociální síť. Osobně se setkali až v roce 2018, když byla manželka v Tunisku opět na dovolené s kamarádkou od 14. 9. do 25. 9., jak dokládá odbavení od cestovní kanceláře, byť žalobce tvrdí, že to byla jejich první společná dovolená. Znovu se setkali na přelomu let 2018/19, kdy manželka trávila čas opět v Tunisku od 25. 12. do 1. 1., jak dokládá odbavení od cestovní kanceláře. Následně ji měl žalobce požádat přes sociální síť o ruku. K dalšímu setkání páru došlo v Tunisku od 6. 3. do 15. 3. 2019, což dokládají letenky manželky, v rámci kterého uzavřeli sňatek. Žalovaný učinil závěr, že jelikož se manželé před svatbou setkali jen na pár desítek dní, není možné konstatovat, že byl jejich vztah před uzavřením sňatku dlouhodobý. Dále poukázal na to, že sňatek manželé uzavřeli 12. 3. 2019 v Tunisu, což žalobce vysvětloval tak, že v Alžírsku by manželka nedostala víza a „bylo by to moc dokumentů“. Sňatek se uskutečnil před notářem za účasti svědků, bez osobní přítomnosti rodiny a přátel žalobce či jeho manželky. Účastní obřadu byli pouze snoubenci, notář, jeho asistentka a dva k tomuto účelu sjednaní tunišští svědkové. Oba manželé ve svých výpovědích uvedli, že při obřadu nebyly pořizovány fotografie, pouze mimo něj. Přestože byl žalobce vyzván Zastupitelským úřadem Alžír k doložení fotografií ze svatby, což by mohly být i ty pořizené mimo samotný svatební obřad, nedoložil je. Konstatoval dále, že tuniský oddací list žalobce byl následně použit k vystavení českého oddacího listu, což ovšem neznamená legálnost uzavřeného sňatku v Alžírsku, neboť příslušný český matriční úřad se touto otázkou nezabývá. Žalovaný se ztotožnil s konstatováním Zastupitelského úřadu Alžír v jeho rozhodnutí, že se jedná o „svatební turistiku ve třetí zemi“, což je vzhledem k tomu, že žalobce je Alžířan a jeho manželka Češka, pravdivé konstatování, stejně jakože v takovém

případě je „hodnověrnost uzavřeného sňatku a jeho okolnosti pro správní orgán komplikovaně prokazatelné“, což je dle žalovaného obecné konstatování, které se neváže konkrétně ke sňatku žalobce. Zdůraznil, že žalobce nedoložil alžírský oddací list. Jsou zde tedy pochybnosti ohledně toho, zda si nechal tuniský oddací list legalizovat v Alžírsku, či je tam veden jako svobodný. Žalovaný rovněž učinil závěr, že byt formálně manželství trvá 4 roky, fakticky spolu manželé strávili za tu dobu pouze pár dní, a z toho důvodu nebyla prokázána dlouhodobost žadatelova manželství. Konstatoval, že se manželé setkali v Tunisku na podzim 2019, a to od 17. do 27. 9. dle doložené rezervace ubytování, následně se spolu setkali na jaře 2020, kdy manželka žalobce za ním přiletěla na dobu od 9. do 19. 4. opět do Tuniska. Další setkání v témže státě mělo proběhnout až v březnu 2022, kdy manželka žalobce měla přiletět na dobu od 10. do 24. 4. do Tuniska, čemuž odpovídá rezervace ubytování. Od 12. do 23. 8. 2022 spolu měli trávit dovolenou, jak dokládá voucher od cestovní kanceláře, opět v témže státě. Ani po svatbě tedy spolu čas téměř netrávili, byt manželství bylo uzavřeno již v roce 2019 a tedy trvá již 4 roky. Celkem se viděli od uzavření sňatku jen několikrát, přičemž mezi těmito setkáními byla nejdelší proluka v délce téměř 2,5 roku. K námitce žalobce žalovaný zohlednil, že po omezenou dobu od března do července 2020 bylo cestování omezeno. Nelze dle žalovaného ovšem hovořit o časovém období 2,5 let, kdy v létě 2020 bylo Tunisko na seznamu s nízkým rizikem onemocnění a občané ČR do Tuniska hojně jezdili. Proluka 2,5 roku osobního kontaktu je částečně vyplněna vzájemnou komunikací, avšak dle žalovaného online komunikace nemůže nahradit osobní kontakt, a to hlavně v manželství. K tvrzením manželky žalobce o obtížích při pořizování alžírského víza žalovaný uvedl, že ze své činnosti zjistil, že jeho získání pro občany ČR v žádném případě složité není a k získání víza na 90 dnů stačí pouze základní doklady, jako vyplněný formulář, fotografie, cestovní pas, cestovní pojištění či rezervace ubytování. Žalovaný k tomu poznamenal, že absence společného života v Alžírsku není důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce. Jeho realizace by však významně podpořila neúčelovost jeho sňatku.

15. Žalovaný poukázal také na to, že manželé dosud neuzavřeli žádný právní či finanční závazek.
16. Žalovaný se následně zabýval poznatky získanými během šetření a souborem indikativních kritérií, které poukazují na to, že existuje možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnici výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví, které hovoří pro závěr, že manželství žalobce účelově uzavřeno bylo.
17. Žalovaný poukázal na to, že považuje za klíčové odpovědi na otázky týkající se vzájemné komunikace rodinného zázemí manželů a plánů do budoucna. Poznamenal, že odpovědím týkajícím se průběhu jejich vztahu před svatbou a po svatbě, ekonomického zázemí žalobce a jeho manželky či průběhu svatby, na něž také odpovídali ve výpovědích, nelze přikládat velkou váhu, neboť otázky směřující k těmto jim byly kladeny již při pohovorech v souvislosti s dřívější žádostí žalobce o vízum. Položení otázek z roku 2021 týkajících se těchto informací bylo tedy dle žalovaného lehce předvídatelné a žalobce i jeho manželka se na ně mohli lehce připravit. MZV proto nemůže postavit najisto, do jaké míry takto uvedené informace jsou jen výsledkem přípravy na pohovor a do jaké míry se jedná o informace zjištěné v důsledku prohloubení jejich vztahu. Žalovaný uvedl, že znalost jmen svědků a finanční situace manželů měla být známa již před uzavřením sňatku. Skutečnost, že se na tom shodují, až nyní, vykazuje znaky účelovosti, a to ještě o to víc, když se jednalo o informace, které byly výslovně vytykány správními orgány. Co se týče plánů společné budoucnosti, je dle žalovaného evidentní, že iniciativa hledání práce pro žalobce přes

LinkedIn, stejně jako v případě zařizování společných dovolených, přišla ze strany manželky. Dle výpovědi žalobce i jeho manželky, spolu chtějí žít v ČR, nicméně žádné konkrétní plány, co se týče jejich soužití, ani jeden z nich neuvedl. Žalobce sdělil, že se chce do ČR na základě svého víza zatím jen podívat, protože se musí vrátit a zorganizovat si věci v Alžírsku, aby se mohl odstěhovat. Společná domácnost manželů tedy dle žalovaného momentálně není aktuální. Oba manželé sice uvedli, že syn manželky zřídil žalobci profil na LinkedIn, nicméně žalobce popřel, že by hledání práce v ČR bylo aktuální. Žalovaný konstatoval rozpor mezi manžely ohledně jejich představy společné budoucnosti, protože zatímco žalobce tuto nepovažuje za aktuální, jeho manželka má jasnou představu ohledně jeho pobytu v ČR, dle které ideální volba by byla práce žalobce v zahraniční firmě. Primárně by se věnoval studiu českého jazyka, jak ukazují její odpovědi, i když ani ona nemá představu o společné budoucnosti v ČR. Žalovaný tedy nemá za prokázaný úmysl vést společný život, jelikož žalobce již několik let žádá o víza, ale stále není připravený na život v ČR, jelikož nemá zorganizovaný život v Alžírsku. Další problematický okruh informací žalobcem a jeho manželkou shledal žalovaný v pohovorech stran rodinného zázemí. Dle žalovaného žalobce o manželčině minulém rodinném životě evidentně neví vůbec nic, uvedl toliko to, že je manželka rozvedená po 12 letech manželství s nějakým českým mužem. Manželka žalobce ví, že žalobce má sestru ve Francii. Nic nenasvědčuje tomu, že by se však s kýmkoli z jeho rodiny znala, či že by s nimi komunikovala, ani že by s ní žalobce sdílel informace o svých přátelích. To dle žalovaného neplyne z pohovoru, ale z doložené společné konverzace, v níž manželka žalobci mimo jiné dokonce vytýká, že je pro své okolí „stále svobodným mužem“. Manželé tak osobně ani jinak neznají své rodinné příslušníky, což je dle žalovaného zarážející s ohledem na skutečnost, že se manželé znají od roku 2017/2018. Žalovaný poukázal také na to, že mezi manžely nepanovala při pohovorech shoda také ohledně předmětu jejich konverzací. Manželé nemají společné téma hovoru, které by považovali za zásadní, nýbrž každý sděluje svému protějšku jiné informace, které považuje za vhodné. Dle žalovaného, zatímco manželčina odpověď odpovídá citu plné komunikaci, kterou by ráda se svým manželem vedla, žalobcova odpověď odpovídá spíše ve vztahu nezainteresované až odtahité osobě. Manželé se sice shodují, pokud jde o jejich základní osobní údaje, okolnosti jejich prvního setkání, sňatku i dalších setkání v Tunisku a ohledně svého vzájemného finančního zázemí, nicméně v otázce důležitých osobních informací jako je rodinné zázemí či společná budoucnost panují nesrovnalosti, jež nabývají na intenzitě zvláště ve světle ostatních skutečností plynoucích z doložené společné konverzace, v jejichž souvislosti musí být pohovor také hodnocen.

18. Žalovaný se zabýval také vzájemnou komunikací manželů, která probíhá v angličtině. Poznamenal, že v minulosti sice manželka žalobce psala žalobci též německy a je patrné, že hojně užívali překladáč, nicméně v současnosti již oba anglicky rozumí, jak dosvědčili při pohovorech, neboť žalobce přímo v tomto jazyce komunikoval a jeho manželka prokázala znalost sepsáním několika vět. Český jazyk žalobce neovládá. Dle žalovaného z komunikace pocházející z let 2018 – 2021 a prosinec 2022 až březen 2023 plyne, že zatímco v prvních letech spolu vedli konverzaci intenzivně, ohledně různých konkrétních témat, později již tato intenzita zvláště ze strany žalobce chybí. Přestože se manželka evidentně snažila udržovat vzájemnou komunikaci, žalobce odpovídal spíše laxně, především za pomoci emotikonů k jejím zprávám. Ze strany žalobce tedy chybí nejen snaha vést hlubokou konverzaci, ale i jen komunikaci na obecná či běžná konkrétní témata a nechává ji upadat na úroveň stále se udržující, ale téměř bezobsažnou. Zájem v něm vzbuzují výhradně informace

týkající se víza. Dle žalovaného fakticky manželé spolu komunikují již jen na minimální úrovni a udržení společné komunikace leží téměř výhradně na manželce. Zdůraznil, že žalobce nejen, že nesdílí s manželkou informace o sobě, což by z logiky věci měla být jeho nejbližší osoba, které by se nemusel v intimní konverzaci primárně určenou jen pro ně dva otevřít, ale aktivně více než obecnými otázkami o manželku a její život v podstatě se nijak aktivně nezajímá. Žalovaný tak uzavřel, že z jednání žalobce je patrné, že sňatek uzavřel účelově a veškeré jeho snahy směřují pouze k podávání žádostí o víza, tedy k cestě do ČR.

19. Dle žalovaného všechny skutečnosti nasvědčují tomu, že se ze strany žalobce jedná o marriage by deception, kdy žadatel z migračně rizikové země pouze předstírá své city, avšak nemá úmysl vést s občankou EU/ČR společný rodinný život. K tomu uvedl, že pro konstatování účelovosti uzavřeného manželství postačí, jedná-li účelově pouze jeden z manželů. Dle žalovaného je zřejmé, že žalobce manželství uzavřel účelově, a tedy nemá v úmyslu vést společný rodinný život s občankou EU, jelikož sám nečiní žádné kroky k tomuto soužití, kromě podané žádosti o vízum.
20. Zákonný důvod rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza upravuje § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Podle něj se cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana EU, sám není občanem EU a hodlá doprovázet nebo následovat občana EU na území, krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství.
21. Uzavřením sňatku žalobce získal postavení rodinného příslušníka občana EU [§ 15a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 15a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů]. Z tohoto titulu mu přísluší právo na vstup a pobyt v České republice přiznané směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Za účelem realizace tohoto práva má také nárok na udělení krátkodobého víza. Neudělení víza proto představuje omezení práva žalobce na vstup na území ČR. Takové omezení musí splňovat podmínky stanovené předmětnou směrnicí 2004/38/ES, která v článku 35 umožňuje odeprít právo přiznané směrnicí v případě zneužití nebo podvodu, např. v podobě účelových sňatků. Bližší definici pojmu účelový sňatek nebo postup při jejich odhalování, směrnice neobsahuje. Zákon o pobytu cizinců výslovně neurčuje konkrétní znaky, které by napomáhaly vymezit, v jakých případech lze manželství považovat za účelové. Jako nezávazná výkladová vodítka lze využít Sdělení Komise a Příručku. Takto postupoval i žalovaný. Sdělení Komise definuje účelové sňatky jako sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle Směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Sňatek není možné považovat za účelový sňatek pouze z toho důvodu, že je spojen výhodou přistěhovalectví nebo s jinou výhodou. Kvalita vztahu není pro použití článku 35 relevantní, konec citace. Pokud cizinec řádně doloží uzavření sňatku, platí vyvratitelná domněnka, že manželství neuzavřel s úmyslem obejít zákon o pobytu cizinců. Důkazní břemeno ohledně prokázání opaku leží výhradně na správních orgánech. Pokud tedy správní orgány nedokáží prokázat, že k uzavření manželství v daném případě došlo výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu, musí vízum udělit. K charakteru účelových sňatků se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 4 Azs 228/2015-40, v němž uvedl: „Pokud cizinec získá právní status manžela unijního občana a správnímu orgánu doloží vznik manželství, je na něj nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka unijního občana, aniž by musel prokazovat pravost uzavřeného manželství. Teprve v případě, pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění

jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství. Jinými slovy, důkazní břemeno ohledně doložení nabytého právního statusu leží na cizinci, za skutkové prokázání účelovosti manželství je plně odpovědný správní orgán. Rovněž zde má být přiměřeným způsobem respektována prastará právní zásada (jakkoli si Nejvyšší správní soud je vědom toho, že původ a vlastní smysl této zásady je mimo oblast veřejného práva), že rozhodováno má být in favorem matrimonii, tj. ve prospěch manželství.“ K zamítavému rozhodnutí nepostačují pochybnosti, ale přesvědčivá skutková zjištění o účelovosti sňatku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 68/2018-39).

22. Za účelem zamezení vytváření zbytečných zátěží a překážek Komise určila soubor indikativních kritérií, která poukazují na to, že je zneužití práv nepravděpodobné (pozitivní kritéria) anebo naopak nasvědčují tomu, že existuje možný úmysl zneužít práva přiznaná Směrnicí výlučně s cílem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví (negativní kritéria). Mezi pozitivní indikativní kritéria patří to, že:

- manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím,
- pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu,
- pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu,
- pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.). Naopak v rámci negativních indikativních kritérií lze zohlednit to, že:
- pár se před svatbou nikdy nesetkal,
- pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají,
- pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí,
- důkaz o peněžní částce nebo darů předaných, aby došlo k uzavření sňatku (s výjimkou peněz nebo darů předaných jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí),
- v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu,
- rozvoj rodinného života pouze v době přijatého příkazu k vyhoštění,
- pár se rozvedl krátce po tom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu. K tomu je třeba uvést, že tato kritéria by však správní orgány měly považovat pouze za podněty pro zahájení vyšetřování, aniž by z nich bylo možné vyvozovat automatické závěry výsledků nebo dalšího šetření (viz Sdělení Komise, oddíl 4.2).

23. Posouzení, zda se jedná o účelové manželství, je otázkou skutkovou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 58/2013-43). Správní orgány musí zjistit skutkový stav v takovém rozsahu, aby o závěru o účelovosti manželství neexistovaly důvodné pochybnosti. Při posuzování účelovosti manželství je nutné prokázat kumulativně, jak úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění, tak i úmysl nevést společný manželský život. Soud si je vědom toho, že prokázání účelovosti manželství je

obtížné. Stejně tak, ne-li více, je obtížné pro žadatele doložit, že se o účelové manželství nejedná. Právě proto však důkazní břemeno leží na správních orgánech, které musí dostatečně zjistit všechny podstatné okolnosti konkrétního případu, a to jak ve prospěch, tak neprospěch žadatele o vízum (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 326/2017-21). Závěr o účelovosti manželství lze učinit pouze v případě, že ze zjištěného skutkového stavu bez důvodných pochybností vyplývá, že žadatel o vízum uzavřel manželství s občanem Evropské unie výlučně s úmyslem obcházet zákon o pobytu cizinců a současně s úmyslem vést společný manželský život (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 228/2015-56). Dle názoru soudu v nyní posuzovaném případě tyto pochybnosti existují.

24. V posuzované věci opřely správní orgány své závěry o účelovosti manželství o kumulaci několika skutečností. Žalovaný shledal účelovost manželství na základě toho, že socioekonomická situace žalobce je nestabilní. Žalovaný vycházel z údajů sdělených žalobcem o tom, že má stabilní zaměstnání jako hlavní administrátor v oddělení řidičských průkazů a v minulosti pracoval na otcově farmě. Získal bakalářský titul v oboru managementu z univerzity v Tlemcenu v Alžírsku. Na výzvu správního orgánu žalobce doložil výplatnice z ledna, února a března 2023, z nichž plyne, že jeho měsíční výdělek činí 47 678,64 DZD, což je přibližně 7 500 Kč, na svém účtu má úspory 1 200 euro a další peníze v hotovosti v přepočtu 64 000 Kč, což dle správního orgánu mimo tvrzení žalobce a jeho manželky nebylo nijak doloženo. Žalobce rovněž uvedl, že získává peníze od svého otce. Ve shodě s žalobcem i dle názoru soudu skutečnost, že žalobce nedosahuje výdělku, jakého dosahují občané EU, v žádném případě neznamená, že by se jednalo o sociálně nezajištěnou osobu. Mzdy v Alžírsku jsou pochopitelně řádově nižší než v České republice. Jestliže žalobce prokázal, že je řádně zaměstnaným člověkem, nadto ve veřejnoprávním sektoru s pravidelným příjmem, který doložil, nelze hovořit o nestabilitě. I soud považuje za nepřezkoumatelný závěr správního orgánu, že by žalobce měl problém sám získat vízum do EU. Ve spise o tom není žádný podklad. Žalobce zcela přiléhavě poukazuje na to, že v minulosti o vízum do EU nežádal, učinil až tak za účelem realizace manželského života.
25. Žalovaný dále učinil závěr, že nebylo-li naplněno kritérium dlouhodobosti vztahu žalobce a jeho manželky. Poukázal na to, že manželé, kteří se měli seznámit v srpnu 2017 v Tunisku, se osobně setkali až v roce 2018, kdy manželka žalobce byla v Tunisku opět na dovolené a následně se setkali na přelomu let 2018/19, kdy manželka trávila čas opět v Tunisku a následně ji měl žalobce požádat přes sociální síť o ruku. K jejich dalšímu setkání došlo v Tunisku od 6. 3. do 15. 3. 2019, přičemž 12. 3. 2019 v Tunisku uzavřeli sňatek. Do jisté míry lze dát žalovanému za pravdu, že okolnosti, za jakých se manželé seznámili, uzavřeli sňatek a velký věkový rozdíl, zcela neodpovídá českým tradicím, resp. tradicím konzervativním. V daných souvislostech soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu např. rozsudek č. j. 1 Azs 28/2022-67, z něhož plyne, že takovou četnost návštěv nelze bez dalšího považovat za nedostatečnou. Při hodnocení počtu a délky setkání žalobce a jeho manželky žalovaný nevzal v úvahu ekonomickou náročnost takových cest pro manželku žalobce, její případné pracovní vytížení a pominout nelze situaci v zemi původu žalobce v souvislosti s pandemií Covid 19. Za zásadní soud považuje za této situace, že manželé doložili, že jsou téměř v každodenním kontaktu prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků a je tak zřejmé, že svůj vztah udržovali a prohlubovali na dálku. Soud odkazuje na závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 10 Azs 68/2018-39, z něhož se podává, že i prostřednictvím elektronických komunikačních

prostředků lze vztah rozvíjet, neboť neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství. Bylo zapotřebí, aby správní orgán ve vztahu ke všem uvedeným okolnostem, tedy ekonomické náročnosti cest pro manželku žalobce, její případné pracovní vytížení, provedl bližší šetření a pohovor zejména s manželkou žalobce, doplnil a opatřil si i příslušné podklady. Častější návštěvy manželky žalobce v Alžírsku, resp. Tunisku, nemusely fakticky být v jejich možnostech. Co se týká hodnocení vzájemné komunikace mezi manžely, soud souhlasí s námitkou, že správní orgány se zabývaly komunikací i několik let starou, nikoliv aktuálně doloženou a opomenuly telefonní hovory a videohovory, které jsou mezi manžely pravidelné. I dle mínění soudu jsou muži v písemné komunikaci přes sociální sítě zdrženlivější a laxnější než ženy, čili žalobci tuto skutečnost vytýkat nelze.

26. Shledal-li žalovaný účelovost manželství i na základě toho, že manželé nikdy nevedli společnou domácnost, pak soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek č. j. 4 Azs 228/2015-40, v němž NSS uvedl, že ačkoli manželé zpravidla sdílejí společnou domácnost, nejedná se o nezbytnou náležitost manželského života a jelikož sdílení není v manželství právní povinností, není možné z absence společné domácnosti přímo vyvozovat účelovost uzavřeného manželství. Současně poznamenal, že společná domácnost bude chybět i v celé řadě případů funkčních manželství, např. v případě péče o nemocnou osobu, z důvodů pracovních, bytové situace, z důvodů osobních krizí či životních změn, konec citace. V rozsudku č. j. 3 Azs 380/2019-53 Nejvyšší správní soud uvedl, že sdílení společné domácnosti není v manželství právní povinností, a proto z její absence nelze vyvozovat závěr o účelovosti manželství. Z uvedeného tedy vyplývá, že absence společné domácnosti má pro posouzení úmyslu nevést společný manželský život minimální význam, a proto bez doplnění dalších významnějších skutkových zjištění nemůže vést k závěru, že manželství bylo uzavřeno účelově s cílem získat pobytové oprávnění, konec citace. Co se týká plánu společné budoucnosti, přičemž žalovaný dovodil rozpor mezi manžely ohledně jejich představy společné budoucnosti s tím, že zatímco žalobce tuto nepovažuje za aktuální, jeho manželka má jasnou představu ohledně jeho pobytu v ČR, soud souhlasí s žalobcem, že závěry žalovaného v tomto směru vypovídají o jednostranném hodnocení skutkových zjištění, aniž by byly zohledněny veškeré okolnosti ve vzájemném kontextu. Z výpovědi manželů přitom plyne, že oba mají jasný plán do budoucna, čímž je společný život v České republice, své záměry popsali. S ohledem na jejich aktuální situaci, kdy žalobci dosud nebylo uděleno vstupní vízum do České republiky, je absence detailního plánování jeho kroků v České republice pochopitelné. Je nasnadě, že závažnou překážkou nejenom pro společné bydliště, vedení společné domácnosti a detailního plánování společné budoucnosti, je právě vízová povinnost žalobce. K argumentaci žalovaného, že svatba proběhla v Tunisku a nikoli v zemi původu žalobce, je třeba předeslat, že oba manželé se k okolnostem uzavření sňatku podrobně vyjadřovali a důvod a způsob uzavření sňatku vysvětlili. Ve shodě s žalobcem také soud považuje okolnost, zdali Alžírsko uznalo či neuznalo sňatek manželů za irelevantní, stejně tak i skutečnost, že manželství nebylo uzavřeno v zemi původu žalobce. Podstatné je, že manželství bylo řádně uznáno v České republice. K tomu je třeba také v souvislosti s argumentací žalovaného poznamenat, že nelze dovodit povinnost manželů, aby učinili součástí nového vztahu členy své původní rodiny, jak rovněž plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu. Od manželů, kteří spolu nežijí dlouhou dobu, jako je tomu v posuzované věci, nelze také očekávat, že budou o sobě znát veškeré intimní detaily ze svého předchozího života.

27. Soud uzavírá, že správní orgány vycházely při rozhodnutí dílem z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, dílem při hodnocení skutkového stavu se zaměřily jednostranně na hodnocení skutkových zjištění, které byly žalobci k tíži, aniž by zohlednily veškeré okolnosti ve vzájemném kontextu, některé jejich závěry nemají oporu ve správním spise. Soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s.ř.s.). V dalším řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), musí žalovaný zjistit všechny podstatné skutečnosti pro posouzení, zda manželství žalobce a jeho manželky existuje výlučně s úmyslem obcházet zákon o pobytu cizinců a zároveň s úmyslem vést společný manželský život. Správní orgán zejména provede bližší šetření a pohovor, zejména s manželkou žalobce a opatří si i příslušné podklady stran případných omezení pro častější osobní kontakt s žalobcem, neboť častější návštěvy manželky žalobce v Alžírsku, resp. Tunisku nemusely být fakticky v jejich možnostech, přičemž bez právního významu není ani její ekonomická situace, příp. rodinné poměry. Žalovaný tedy musí zjistit všechny podstatné skutečnosti pro posouzení, zda manželství žalobce a jeho manželky existuje výlučně s úmyslem obcházet zákon o pobytu cizinců a zároveň s úmyslem vést společný manželský život. O věci rozhodne podle skutkového stavu ke dni vydání jeho nového rozhodnutí, zohlední tedy i případné změny v osobních poměrech žalobce a jeho manželky, které v mezidobí nastaly. V případě pochybností rozhodne ve prospěch existence neúčelově uzavřeného manželství.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a uložil žalovanému, který ve věci úspěch neměl, povinnost zaplatit procesně úspěšnému žalobci na nákladech řízení částku 13 200 Kč. Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky) podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, 3 režijních paušálů po 300 Kč k uvedeným úkonům právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K nákladům řízení dále náleží soudní poplatek za žalobu 3 000 Kč. Náklady řízení v celkové výši 13 200 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 9. 2024

Mgr. Jarmila Úředníčková

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

samosoudkyně